

Arrest

nr. 129 028 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

“Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 01/02/2011 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende. Hij bekwam de verklaring van inschrijving op 14/02/2011 en werd later in het bezit gesteld van een E-kaart op 15/03/2011.

Naar aanleiding van de herinschrijving van betrokkene na afvoering van ambtswege op 11/10/2011 werd betrokkene op 15/01/2013 in een ambtsbrief gestuurd door onze diensten vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42 bis, §2, 1° van de wet van 15/12/1980 beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene tekende onze uitnodigingsbrief op 23/04/2013, waarna hij nog een maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt aansluitend de volgende stavingsstukken voor: een werkloosheidsattest afgeleverd door de vakbond met overzicht van de ontvangen werkloosheidsuitkeringen in de maanden februari en maart 2013 en een uitprint van zijn VDAB-dossier waaruit blijkt dat hij een aanvraag had ingediend voor het volgen van een beroepsopleiding als bestuurder van zware vrachtwagens met aanhanger/oplegger met selectieproeven op 18/04/2013.

Uit bijkomend onderzoek van het dossier is gebleken dat betrokkene heeft gewerkt tot en met 11/01/2013. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis §, 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene toont niet aan dat hij onder één van de andere uitzonderingsbepalingen valt voorzien bij artikel 42bis, §2 van de wet van 15/12/1980 die recht geven tot het behoud van het verblijfsrecht als werknemer. Hij legt een bewijs voor dat hij een aanvraag indiende voor het volgen van een beroepsopleiding bij de VDAB als vrachtwagenchauffeur, maar nergens uit het dossier blijkt dat hij later heeft deelgenomen aan de selectieproeven en op dit ogenblik effectief de beroepsopleiding volgt.

Betrokkene kan evenmin het verblijf verder behouden als werkzoekende (artikel 40§4, 1° van de wet van 15/12/1980). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene actief op zoek is naar werk en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Behalve een vrijblijvende en nog niet geconfirmeerde aanvraag voor het volgen van een beroepsopleiding werd bij de navraag naar zijn situatie niets gevoegd waaruit kan blijken dat hij verder actief aan het solliciteren is en een reële kans maakt om binnen afzienbare termijn opnieuw aan de slag te kunnen. Betrokkene is er ondertussen reeds geruime tijd (méér dan één jaar) niet meer in geslaagd om nog één dag te werken in België. Gelet op de aanslepende periode van werkloosheid (inactiviteit) en het ontbreken van verdere concrete bewijzen van geleverde inspanningen die aantonen dat hierin verandering kan komen, kunnen de tewerkstellingskansen van betrokkene thans niet meer als reëel worden ingeschat.

De werkloosheidsuitkering die betrokkene bewijst, kan niet als bron van inkomsten beschouwd worden om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden, gezien deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin hij werkzoekende is. Artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 stelt dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden het statuut werknemer nog 6 maanden kan behouden. Nadien is het recht op verblijf intrekbaar op grond van artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds langer dan 6 maanden werkloos is. Betrokkene heeft niet aangetoond als werkzoekende actief op zoek te zijn naar werk en een reële kans te maken om te worden aangesteld.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980. Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 40 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert, ter toelichting van het middel, onder meer aan wat volgt:

[...]

Dat de bewijslast ligt bij de Dienst Vreemdelingenzaken om aan te tonen dat niet meer voldaan is aan de voorwaarden van verblijf conform artikel 40§4 en 42bis Vreemdelingenwet 15/12/1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken toont niet aan dat toepassing kan worden gemaakt van het artikel 42bis Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat niet langer zou zijn voldaan aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40§4 Vreemdelingenwet.

[...]

8.2. Op 15.01.2013 werd hij uitgenodigd bewijsstukken over te maken over zijn huidige situatie. Hij ontving deze brief op 23.04.2013, waarna hij slechts één maand de tijd had om documenten neer te leggen. Hij legde volgende documenten neer: werkloosheidsattest voor de maanden februari en maart 2013 en een uitprint van zijn VDAB-dossier waaruit blijkt dat hij een aanvraag had ingediend voor het volgen van een beroepsopleiding als bestuurder van zware vrachtwagen met aanhanger.

[...]

Een einde werd gesteld aan het verblijf conform artikel 42bis §1 Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte stelt dat verzoeker niet meer zou voldoen aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf. [...] De Dienst Vreemdelingenzaken diende bovendien vast te stellen dat hij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel.

[...]

Verder is het ook zo dat de Dienst Vreemdelingenzaken, haar bestreden beslissing, aanstonds en automatisch heeft genomen zonder in casu een afweging te maken of verzoeker al dan niet een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geheel ten onrechte volgende overwegingen maakt: "Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis,§1 van de wet van 15/12/1980." Uit de motivering moet worden afgeleid dat het simpele feit dat verzoeker niet langer aan de verblijfsvoorwaarde voldoet, volgens de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijkerwijze toepassing kan worden gemaakt van het artikel 42bis§1 Vreemdelingenwet, hetgeen uiteraard afbreuk doet aan voormeld artikel dat nochtans duidelijk bepaalt dat er eerst sprake moet zijn van 'een onredelijke' belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoekende partij betwist uitdrukkelijk dat hij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het gegeven dat men een werkloosheidsuitkering ontvangt, betekent immers niet automatisch dat men daardoor ook een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. De Dienst Vreemdelingenzaken diende minstens een aantal criteria te onderzoeken zoals de al dan niet tijdelijk aard van de problemen, de verblijfsduur, de persoonlijke situatie en het bedrag van de uitkeringen en zijn zoektocht naar werk. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen enkele afweging gemaakt, en heeft bijgevolg niet onderzocht of er al dan niet een 'onredelijke' belasting is, en schendt daardoor het artikel 42bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat het onredelijk en onzorgvuldig is om tot de beëindiging van het verblijf te beslissen terwijl verzoeker nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 Vreemdelingenwet, en zonder hierbij rekening te houden met het feit dat hij enerzijds lange tijd heeft gewerkt, actief op zoek is gegaan naar werk, zich heeft geschoold en zonder rekening te houden met het feit dat de som en de duur van de genoten werkloosheidsuitkering anderzijds beperkt is gebleven. Dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker is ingeschreven bij de VDAB als zijnde werkzoekende. Ook werd er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker in België verblijft sedert meer dan drie jaar.

[...]

Dat de beëindiging van het verblijfsrecht dan ook veel te voorbarig is geweest, onredelijk en onzorgvuldig.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat gelet op het voorgaande en de persoonlijke situatie van verzoeker het kennelijk onredelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf van verzoeker heeft beëindigd.

8.4. De Dienst Vreemdelingen zaken had dan ook niet de mogelijkheid om het verblijf van verzoeker te beëindigen onder de voorwaarden bepaald in het artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.
[...]"

2.2. In haar nota met opmerkingen doet de verwerende partij dienaangaande gelden wat volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker niet langer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden op overeenkomstig artikel 40, §4 of artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 40, §4 bepaalt:

[...]

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Op 15 januari 2013 werd hij verzocht om het bestuur in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, bij gebrek daaraan diende hij mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking had.

Op 23 april 2013 werd hij in kennis gesteld van dit verzoek.

Hij legde hierna de volgende stukken voor: een werkloosheidsattest afgeleverd door de vakbond met een overzicht van de ontvangen werkloosheidsuitkeringen in de maanden februari en maart 2013 en een uitprint van zijn VDAB-dossier waaruit blijkt dat hij een aanvraag had ingediend voor het volgen van een beroepsopleiding als bestuurder van zware vrachtwagens met aanhanger/oplegger met selectieproeven op 18 april 2013.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd hij zelf geacht om aan het bestuur alle nuttige documenten over te maken die het tegendeel zouden staven.

Uit bijkomend onderzoek van het dossier, bleek dat verzoeker gewerkt heeft tot en met 11 januari 2013.

Overeenkomstig artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet kon hij vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos was, nog zes maanden als werknemer beschouwd worden. Die zes maanden waren ten tijde van de bestreden beslissing d.d. 26 februari 2004 reeds ruim overschreden, bijgevolg kon verzoeker niet meer als werknemer beschouwd worden.

Uit het dossier van verzoeker bleek ook niet dat hij actief op zoek was naar werk en een reële kans maakte om te worden aangesteld.

Waar verzoeker stelt onterecht dat het bestuur diende te onderzoeken of hij een onredelijke belasting vormde voor het sociale bijstandstelsel. Uit artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan verzoeker zijn aanvraag voor een verblijf indiende en op grond waarvan het bestuur diende te oordelen en te motiveren in haar beslissing, voorziet niet in een dergelijke voorwaarde. (cfr. RvV arrest nr. 120.827, 18 maart 2014)

Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, gezien verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het enige middel is ongegrond."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het wordt niet betwist dat verzoeker als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;
(...)"

Aan dit verblijfsrecht kan echter een einde gesteld worden op basis van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing stipuleerde wat volgt:

"§ 1.

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2.

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 april 2013 kennis heeft genomen van de brief van 15 januari 2013, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken hem verzoekt om *"in het kader van artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende de huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar hij/zij heden over beschikt [...]."* Uit de bestreden beslissing blijkt dat daarbij onder meer volgende documenten werden voorgelegd: *"een werkloosheidsattest afgeleverd door de vakbond met overzicht van de ontvangen werkloosheidsuitkeringen in de maanden februari en maart 2013"*, wat steun vindt in het administratief dossier.

2.5. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: *"De werkloosheidsuitkering die betrokkene bewijst, kan niet als bron van inkomsten beschouwd worden om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden, gezien deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin hij werkzoekende is. Artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 stelt dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden het statuut werknemer nog 6 maanden kan behouden. Nadien is het recht op verblijf intrekbaar op grond van artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds langer dan 6 maanden werkloos is. Betrokkene heeft niet aangetoond als werkzoekende actief op zoek te zijn naar werk en een reële kans te maken om te worden aangesteld."*

2.6. Krachtens artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet wordt een verblijfsrecht toegekend aan de burger van de Unie die over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 7, § 1b) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

Conform artikel 8, § 4 van richtlijn 2004/38/EG wordt in artikel 40, § 4, tweede alinea van de Vreemdelingenwet verder bepaald dat de bedoelde bestaansmiddelen *“moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”*

2.7. Het komt de Raad voor dat waar ten aanzien van het voorgelegde attest inzake werkloosheidsuitkeringen wordt gemotiveerd dat *“deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin hij werkzoekende is”*, waarna louter wordt herhaald waarom verzoeker niet meer als werknemer kan worden beschouwd en waarom hij het verblijf evenmin verder kan behouden als werkzoekende, met name omdat hij niet aangetoond heeft als werkzoekende actief op zoek te zijn naar werk en een reële kans te maken om te worden aangesteld, de verwerende partij dit attest onzorgvuldig heeft beoordeeld in het licht van de artikelen 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet *juncto* 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, aangezien noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden opgemaakt of de gemachtigde is nagegaan of de aangebrachte werkloosheidsuitkeringen minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, of verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en of er rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Ten dezen merkt de Raad op dat de uitkeringen in februari en maart 2013 respectievelijk 1.244,66 en 1.546,96 euro bedroegen.

2.8. Op verzoekers concrete grief dat het bestuur diende te onderzoeken of hij een onredelijke belasting vormde voor het sociale bijstandsstelsel, repliceert de verwerende partij, onder verwijzing naar arrest nr. 120 820 van 18 maart 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat verzoeker zijn aanvraag indiende op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, dat niet in een dergelijke voorwaarde voorziet, en dat het bestuur op grond van die bepaling diende te oordelen en te motiveren. De in het voormeld arrest gevolgde redenering biedt echter geen soelaas in de huidige zaak, nu de bestreden beslissing in die zaak een weigering van verblijf van meer dan drie maanden betrof, gestoeld op de vaststelling dat niet werd voldaan aan de voorwaarde van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, en de verwerende partij toen enkel met betrekking tot de status van werknemer/werkzoekende had gemotiveerd, terwijl in de thans bestreden beslissing ook de mogelijkheid om een inschrijving te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen werd onderzocht, maar daarbij het onderzoek naar het in dat geval van toepassing zijnde en in artikel 40, § 4, 2° en 40bis, § 1 van de Vreemdelingenwet vastgelegde criterium, met name of de Unieburger een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormt, veronachtzaamd heeft.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het gegeven dat men een werkloosheidsuitkering ontvangt, niet automatisch betekent dat men daardoor ook een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie in haar rechtspraak heeft bevestigd dat het beroep doen op een werkloosheidsuitkering geen beroep doen is op het sociale bijstandsstelsel van een EU gastland (HvJ 4 juni 2009, gevoegde zaken C-22/08 en C-23/08, *Vatsouras en Koupatantze*, ro. 45: *“Uitkeringen van financiële aard, die ongeacht de kwalificatie ervan in de nationale wetgeving bestemd zijn de toegang tot de arbeidsmarkt te vergemakkelijken, kunnen niet als een “recht op sociale bijstand” in de zin van artikel 24, lid 2 van richtlijn 2004/38 worden beschouwd.”* Het desbetreffende artikel 24 van richtlijn 2004/38 handelt over het recht op gelijke behandeling.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het begrip *“sociale bijstand”* volgens het Hof van Justitie (zie HvJ 4 maart 2010, C-578/08, *Chakroun*, ro. 45-46 en HvJ 11 december 2007, C-291/05, *Eind*, ro. 29) moet worden begrepen als een autonoom begrip van het Unierecht dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, wat in België correspondeert met:

1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via de algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, zijnde: het leefloon,

de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, en de tegemoetkomingen aan gehandicapten

2) de financiële maatschappelijke dienstverlening.

De klassieke sociale verzekeringen die deel uitmaken van het sociaal zekerheidsstelsel, d.i. de professionele risicoverzekeringen (arbeidsongevallenverzekering), de sector van de pensioenen (ouderdoms- en overlevingspensioenen), de werkloosheidssector, het stelsel van de gezinsbijslagen, ziekte- en invaliditeitsuitkeringen, die gelden als inkomensvervangende uitkeringen en gestoeld zijn op het solidariteitsprincipe door middel van sociale bijdragen op arbeidsinkomsten (door werkgever en werknemer) moeten in principe mee in overweging genomen worden bij het bepalen van de voldoende bestaansmiddelen (zie nota Studiebureau, Dienst Vreemdelingenzaken, gevoegd bij het Verslag van 19 mei 2011 namens de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt, uitgebracht door de dames Leen Dierick en Catherine Fonck, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, doc. Nr. 53-0443/018, p. 223-225. Zie ook verwijzing naar S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Antwerpen, Maklu, 2007, 293-295).

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden in het licht van de artikelen 40, § 4, 2° *juncto* 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De beëindiging van het verblijfsrecht van een burger van de Unie, gelet op artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, is slechts mogelijk nadat werd vastgesteld dat de betrokken vreemdeling niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden of wanneer hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Aangezien wat voorafgaat, blijkt dat de verwerende partij het aangebrachte attest inzake werkloosheidsuitkeringen onafdoende zorgvuldig heeft beoordeeld in het licht van de artikelen 40, § 4, 2° *juncto* 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet maar niettemin heeft besloten een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker in het kader van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, en leidt deze vaststelling tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS